MIELIPIDE

Risto Räppääjät ja Harry Potterit ovat suurta kirjallisuutta, merkittävämpiä kuin Sinuhe tai Tuntematon sotilas, sillä ne opastavat uusia kansalaisia kirjallisuuden maailmaan. **SEPPO VUOKKO KOLUMNISSAAN**

LUKIJALTA

Hallitus aikoo rajoittaa kotitarvekalastusta

Kalastuslain uudistuksen hyvänä puolena voidaan pitää sitä, että kalastuksenhoitomaksulla voi kalastaa yhdellä vieheellä koko maassa. Samalla lupamaksut lisääntyvät, mutta ne mennevät todennäköisesti byrokratian lisäämiseen.

Sitten näitä kummallisuuksia. Kaloille asetettaisiin alin ja ylin pyyntimitta. Esimerkiksi 7–8 kilon lohi tai taimen on joko kuollut tai henkitoreissaan verkossa pitäisi heittää takaisin järveen, koska ylittäisi pyyntimitan. Kuulostaako järkevältä?

Lohen ja taimenen alamitta on jo vuoden 2014 alusta nostettu 60 senttimetriin (jolloin taimen painaa keskimäärin noin kolme kiloa). Ei mitään tekoa järjen kanssa niissä järvissä joissa taimen ei lisäänny luontaisesti.

Kotitarvekalastajien nimi muutettaisiin vapaa-ajan kalastajiksi ja näille sallittaisiin saaliin myyntioikeus enintään viisi kiloa päivässä. Asetettaisiinkohan paikkakuntakohtaiset viranomaiset, jotka valvoisivat tätä määräystä?

Ikimuistoisena käytäntönä on ollut etenkin meillä täällä Kesälahdella, että kotitarvekalastajat käyvät kauppaamassa mahdolliset ylimääräiset saaliinsa naapureille tai lähiseudun asukkaille, jotka siten saavat taatusti tuoretta kalaa, joka on vielä niin sanottua lähiruokaa. Esimerkiksi muikkuahan saattaa tulla useampi kymmenen kiloa kerrallaan ja käyttäjät ovat löytyneet lähiympäristöstä. Onpa joku kalajalostajakin saanut osansa.

Keitäpä nämä kotitarvekalastajan yleensä ovat? Lähinnä pienellä eläkkeellä eläviä maaseudun ihmisiä, jotka mielenvirkistyksekseen ja kuntoillakseen harrastavat kalastusta. Samalla he pitävät yllä kalastustaitoa ja perinteitä.

Nyt näistä ihmisistä, lakiesityksen laatijoiden mielestä, on tulossa uhka kalataloudelle. Samoin löytyy asiaa harrastavia, jotka hoitokalastavat vähempiarvoista kalaa (salakka, särki jne.), joiden saaliin esimerkiksi paikallinen turkistarhaaja on luvannut ottaa pientä korvausta vastaan.

Saalis voi parhaina päivinä olla satakin kiloa ja ainoastaan viisi kiloa sallittaisiin myydä. Loput ilmeisesti kaatopaikalle? (Taatusti lopetetaan tämäkin toiminta.)

Ammattimainen kalastus tarjoaa vain harvoin kannattavan elinkeinon sisävesillä. Todellinen kysymyshän on vesien hyödyntämisessä, että saataisiin täällä edes joku kalastamaan ja jatkamaan perinteitä. Omakohtaisena kokemuksena voin todeta oman kalastuskuntamme pyydyslupien myynnin. 30–40 vuotta sitten lupia myytiin lähes kolminkertainen määrä nykyiseen verrattuna. Nuottakalastajia oli parhaillaan pitäjässä 30–40 porukkaa, nyt Kesälahdella on kolme porukkaa.

Suomi tunnetaan tuhansien järvien maana, ollaanko siitä luomassa tuhansien kieltojen järvet? Uudistuksesta on mahdollista saada vielä järkevä. Esittämäni asiat eivät ole ainoita epäkohtia, jotka vaativat tarkastelua.

Olisikohan jo aika kuulla tavallistakin kansalaista ja lopettaa vouhotus siitä mitä EU:ssa on ollut käytäntönä. Suomen järvet eivät ole vertailukelpoisia muun yhteisön alueisiin.

Ari Asikainen
Kesälahti

Työväentalonenä

Ihana, että poliitikoillakin on sielunelämä. Kynämiehiä tämä Kontro. **Luomuaurinko**

Vastuutonta

Vastuulliseen eläintenpitoon kuuluu myös kunniallinen eläimen lopetus. Eläinrääkkäyksestä ei saisi kirjoittaa positiiviseen sävyyn.

Hevosmies

Lomitusta

Tehtävä lomitusuudistus. Tukiraha suoraan karjatilalle. Toteutus renkiringin avulla, edullisesti ja tasapuolisesti.

Uudistus tarpeen

Meille sanottiin lomatoimessa: lomittajalle ruoka tai mahdollisuus valmistaa itse. Koska lie kumottu? **Ammukka**

Kotimaista maitoa

Päiväkodeissa juotetaan lapsille ruotsalaista maitoa. MT etusivulla mainos ”sinivalkoisesta maidosta”. Kuinka sitä saataisiin päiväkoteihin?

Esko

Metsät

Metsät tarvitaan hiilinieluksi, jotta humpuukimaakarit saavat päästellä ja siten elantonsa hankittua. Päästöttömiä ammatteja kun ei ole.

Ei nimimerkkiä

Yrittäjyys

Koitapa Ajattelija ottaa ohjat omiin käsiisi ja olla palkansaajan sijasta oikea yrittäjä. Kukaan ei määrää myyntihintojasi. **Maatalousyrittäjä**

Palautetta

Myös kiitän Lampuria. Olen aina ihmetellyt, mitä pahaa on luonnon ja eläinten suojelussa? Se on kaikkien etu.

Puhumattomien puolesta

Jouko Rönkkö kirjoittaa asiaa (MT 9.12.) kolumnissa. Ei se Jutta ymmärrä mitään. Vielä huolestuttavampaa on, ettei edes ymmärrä mitä ei ymmärrä. **Ei nimimerkkiä**

Tuet

Viljelijöille maksettava rahamäärä pienenee, mutta samasta pussista maksetaan virkamiehille enemmän.

Sarvikuonojen maa

Puukauppaa

R. Lindström ja T. Laiho. Kiitos metsäkeskusjutusta. Maksaako Otso 100 000 euron puukauppaennakon? Kuluja tulee aina, vaikkei tule kauppaa.

Ei nimimerkkiä

Puukaupassa (en toisten ilman Mhy:tä) kävi vähän kuin kouvolalaiselle. Firmalla huono sähköinen tiedonsiirto, ja näillä kun ei ole paperia hakkuuohjeisiin. **Ei nimimerkkiä**

Lankapuhelimet takaisin

Lankapuhelimet tekevät uutta tulemistaan erityisesti maaseudulla, osin viimeaikaisten myrskyjen katkottua viestintäyhteyksiä. Lankayhteyksien varmuus, turvallisuus ja äänenlaatu ovatkin keskiössä, joskin lankojen kautta kulkevat laajakaistayhteydet ovatkin tulleet yhä tärkeämmiksi. Puhelinoperaattoreiden hintapolitiikka ajaa perheitä irtisanomaan lankapuhelinsopimuksiaan, mutta asiaan liittyvät juridiset ja eriarvoisuuteen johtavat näkökohdat unohtuvat helposti.

Lähes neljä vuotta sitten Elisa katkaisi kotimme puhelinyhteyden. Jos minä katkaisisin Elisan puhelinlangan, joutuisin siitä heti edesvastuuseen, ja poliisi tutkisi tekemiseni. Mutta poliisikin oli voimaton.

Rikosilmoitukseni johti toteamukseen: ”poliisin toimivaltaan ei sisälly voimassaolevan perustuslainvastaisuuden arvioiminen tai toisen viranomaisen toimivaltansa rajoissa antamien ratkaisujen, ohjeiden tai määräysten arviointi”.

Kotimme sisäinen puhelinverkko on omaisuuttamme. Elisa teki sen toimimattomaksi, vaikka omaisuus on jopa perustuslain suojaama. Lain edessä yritys on yksilöä arvokkaampi.

Elisa toimi Viestintäviraston valtuuttamana, joka käyttää poliisin sijasta viestintälain tulkintavaltaa. Vaikka eduskunta säätikin lain, jolla langalliset puhelinverkot voi korvata langattomalla, laki ei sitä edellytä, ei ainakaan sallimalla toisen omaisuuden tuhoamisen.

Viestintävirasto suosii langatonta puhelinyhteyttä. Siitä syystä se ei viime kesäkuussa nimennyt lähes koko Suomeen lain tarkoittamaa ”yleispalveluyritystä”, vaikka sen pitäisi näin tehdä.

Elisan lankapuhelimien katkaisuissa käyttämä periaate ”yksi lankapuhelin, yksi gsm-pöytäpuhelin” johtaa myös eriarvoistumiseen: Viestintävirasto tuskin olisi tyytyväinen yhteen pöytägsm-puhelimeen, jos Elisa katkaisisi viraston puhelimet ja faksit. Toki oman omaisuutensa irtisanomiseen virastolla olisikin lain mukaan oikeus, mutta se ei ulottune muiden omaisuuteen, kuten nyt.

Markku Larmas
emeritusprofessori
Lieto

LAURI SALMINEN

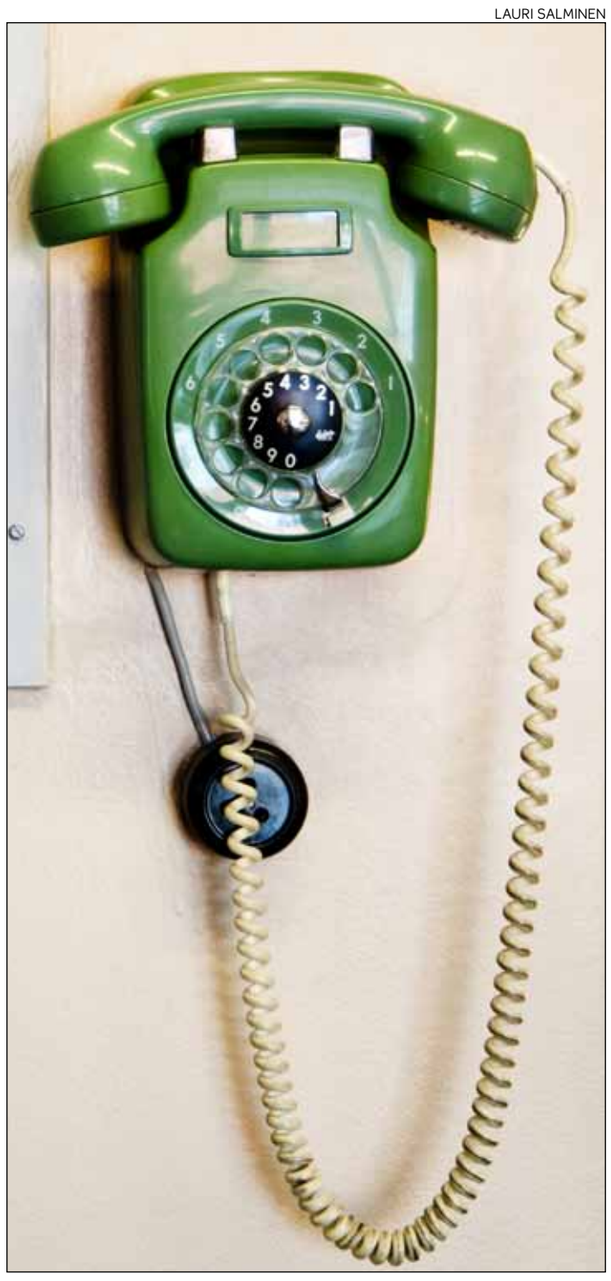

Puhelinoperaattoreiden hintapolitiikka ajaa perheitä irtisanomaan lankapuhelinsopimuksiaan, Markku Larmas kirjoittaa.

Korkeat tolpat olisivat ratkaisu

Onko sähköyhtiöissä tuumattu metsää korkeampia voimalinjatolppia maakaapeloinnin sijasta? 30–40-metristen terästolppien maahankaivuu saattaisi tulla paljon halvemmaksi kuin maakaapelointi.

Ja työkin valmistuisi nopeammin.

Tolpat ovat kivisillä mailla huomattavasti järkevämpi vaihtoehto kuin maakaapeli. Linjan alusmaan voisi antaa takaisin maanomistajan hyötykäyttöön.

Mutta koska suunnitelma on jo toteutusvaiheessa, sitä tuskin enää muutetaan. Ja rahoituskuviotkin ovat selvät. Maaseutu maksaa.

Energian siirtohintoja korotetaan etukäteen mutta kaapeloinnin valmistumisen takarajaa ei tiedä kukaan. Lypsettävää riittää hamaan asti.

Ja joku päivä energiayhtiöt toteavat, että työ on mahdoton suorittaa loppuun mutta siihen kerätyt varat yhtiöt pidättävät itsellään tulevia menoja ajatellen. Eikö niin?

Timo Maula
Hauho

» Tolpat ovat kivisillä mailla huomattavasti järkevämpi vaihtoehto kuin maakaapeli. «
TIMO MAULA

Hiilinielusta tehtiin päästölähde

Suomen hiilinielu on Euroopan suurimpia.” Näin kirjoittaa – yllätys, yllätys – ympäristöministeri Ville Niinistö. Ministerihän on aivan erinomaisen oikeassa.

Suomen metsät kasvavat valtavasti. Kioton ilmastosopimuksen lähtötasoon verrattuna vuosikasvu on vuosikymmenen loppuun mennessä lähes 20 miljoonaa kuutiota. Se kaikki tarkoittaa metsien hiilidioksidin ”syöntikyvyn” kasvua saman ajan kuluessa monilla miljoonilla hiilidioksiditonneilla.

Mutta mikä oli ministeri Niinistön ja maan hallituksen näkemys Suomen hiilinielujen koosta silloin, kun Suomi ministeri Niinistön johdolla oli valmis hyväksymään täysin mielivaltaisen tulkinnan Suomen metsistä? Nyt alkavassa tulkinnassa Suomen metsistä tuleekin päästöjen aiheuttajia, eikä niiden nielijä. Suomi on Euroopan ainoa maa, jolla käy näin. Näin käy maalle, jonka metsänielu ja sen kasvu ovat Euroopan suurimmat.

Näin käy, kun metsien luonnontieteellinen kasvu on nielun määrittelyssä, mikä tieteen mielestä on ainut oikea määrittely, heitetty romukoppaan. Sen sijalla on ilmasta vetäisty laskelma, jonka mukaan metsien nielun määrä on 3,5 prosenttia Suomen vuoden 1990 kasvihuonekaasupäästöjen määrästä eli noin 2,5 miljoonaa hiilidioksiditonnia 70,1 miljoonasta tonnista. Tosiasiallinen luonnontieteellinen nielun kasvu on moninkertainen.

Kataisen hallituksen hyväksymässä mallissa nielun vähentyminen lasketaan niin, että metsien maankäytön muutos huomioidaan pitkältä ajalta kumulatiivisesti ja täysimääräisesti, Suomen tapauksessa 20 000 hehtaari vuotta kohti. Tämän seurauksena nielujen pienenemisen lasketaan olevan vähän yli neljä hiilidioksiditonnia. Lopputulos tässä yhteenlaskussa on, että Suomen metsät ovat päästöjen aiheuttaja, eivät nielu. Alkuvaiheessa ”metsät aiheuttaisivat päästöjä” lähes kaksi miljoonaa hiilidioksiditonnia, vuosikymmenen loppuun mennessä noin neljä miljoonaa tonnia vuodessa. Jo viiden euron päästötonnin hinnalla tästä tulee joka vuosi merkittävä lasku.

Ministeri Niinistö on kohta kaksi vuotta lupaillut, että kyllä tämä mieletön matematiikka jotenkin korvataan Suomelle. Ei ole korvattu!

Mauri Pekkarinen
kansanedustaja (kesk.)

Yllätyksetön rakennepaketti

Oma maa mansikka, muu maa mustikka. Näin kuuluu varmaan kaikille tuttu rallatus. Nykyinen erivärisistä porvareista koostuva hallitus on saanut vanhan lurituksen kääntymään niin perusteellisesti päälaelleen, että se on jo saavutus sinänsä. Valitettavasti se onkin niitä perin vähiä aikaan saatuja saavutuksia, joten tämäkään ei tullut yllätyksenä.

Vähänpä oli logiikkaa nostaa oppivelvollisuuden yläikärajaa ja samaan aikaan leikata juuri tuonikäisten koulutusmäärärahoja kahdella sadalla miljoonalla. Samaan aikaan koulutamme ilmaiseksi korkeakouluissa ulkomaalaisia rutkasti suuremmalla summalla. Arvovalinta se on tämäkin.

Sotien jälkeen maan jalkeille nostaneet nykyiset vanhukset saavat lahjakseen vielä suuremmat supistukset. Kolmensadan miljoonan leikkaus ei kuitenkaan pääministeri Kataisen mukaan ole leikkaus, tiesi PS 4.12. kertoa Kataisen selvittäneen Rovaniemellä päivää aikaisemmin. Samaan aikaan kehitysapua syydetään toista miljardia vuodessa kaikennäköiseen kivaan puuhasteluun.

Huomattakoon, että länsimaiden antama kehitysapu on saanut aikaan Afrikan väestöräjähdyksen ja pitänyt yllä jos jonkinlaista kahakkaa ja sotaa maanosassa vuosikymmeniä. No, vanhuksilta leikkaus onnistuu helpommin. Lisäksi miljardikaupalla euroja kierrätetään hulivilimaiden kautta keski-eurooppalaisten peluripankkiirien taskuihin. Tämä lienee sitä porvarillista veljeyttä ja arvomaailmaa.

Pohjolan Sanomat uutisoi 5.12. eläkeläisten nauttiman ilmaisen kalastusoikeuden epäämisestä. No, voidaanhan sitä viedä uistimetkin vedestä kun ollaan paikatkin viemässä hampaista. Rahaa on toki rajoitetusti, mutta se on eri asia mihin ne käytetään.

Visa Riskilä
Tornio

» Voidaanhan sitä viedä uistimetkin vedestä kun ollaan paikatkin viemässä hampaista.«
VISA RISKILÄ

Oikeudenmukainen, älykäs liikenne

Jorma Ollila veti työryhmää, jolla oli komea nimi. Kukapa nyt kehtaisi vastustaa oikeudenmukaisuutta ja älykkyyttä, perushyveitämme. Ryhmässä oli mukana johtoa liikenne- ja viestintäministeriöstä ja valtiovarainministeriöstä. Työryhmän loppuseminaari pidetään joulukuussa.

Tuloksista skenaario numero neljä nostaa kauhunväreitä pintaan kansalaisvapauksia ajatellen.

”Kilometrimaksu ajan, paikan ja ajoneuvon tyypin mukaan sekä ajotavan mukaan.” Siinä työryhmän jäsenet julkituovat ajatusmaailmastaan ja tietämyksestään asioita, jotka eivät mairittele.

Mielestäni lausumassa on kolme harhaista, suurta vääristymää. Ensimmäinen on pyyteetön ja oikeudentuntoinen teknologiausko. Toinen on lapsellinen kansalaisen parasta tavoitteleva hallintousko. Skenaario neljähän muuttaisi toteutuessaan hallinnon rippeetkin viranomaistoiminnoksi. Kolmas on varsinainen pandoran lipas.

Menettelyhän avaisi ja laillistaisi väylän kansalaisten ”vapaan liikkuvuuden” totalitääriseen seurantaan ja ohjailuun.

Kansalaisista kerätään jo nyt lähes kaikki tieto. Terveydestä, sairaudesta, ostokäyttäytymisestä, palkasta, työstä, mistä tahansa. Kun tähän listaan sitten lisätään yksilön ja joukkojen hallinnan täydellistävä kulunseuranta, niin kakku on valmis.

On huomioitava, että auton paikannin antaa tietoa myös silloin, kun auto ei liiku. Paikannustiedot muodostavat metadatan, jota voivat käyttää viranomaiset, rikolliset, yritykset, järjestöt, hakkerit ja lehdistö. Dataa voidaan myydä, kaupallistaa ja jalostaa.

Ihmeellistä on, että asiaa eivät ole heränneet pohtimaan ammattijärjestöt, kansalaisjärjestöt tai uudistusmieliset poliitikotkaan.

Osoittaako tämä vain sen, että meidät on jo valmiiksi ehdollistettu?

On vain aika poimia hedelmät työryhmän luomassa oikeudenmukaisuuden ja älykkyyden verhossa.

Kari Partanen
DI
Sulkava

VIERASKOLUMNI

Kirjoja pukin konttiin

Tulinpa eräässä seurassa sanoneeni, että yöpöydälläni on Taru sormusten herrasta, jota luen ties kuinka monetta kertaa. Siihen tiedemiesystäväni sanoi, ettei hänellä ole aikaa lukea satuja! Hänelle lukeminen on ilmeisesti työtä.

Joudunhan minäkin lukemaan tiedelehtiä ja -kirjoja. Se on usein todella puuduttavaa. Silti luen myös rentoutuakseni, ja silloin nimenomaan romaaneja, usein myös parjattuja dekkareita.

Lukuharrastuksen kannalta on tärkeää se, että kirja viihdyttää, ja sadutkin voivat opettaa. Erilaisten tekstien lukeminen parantaa omaakin sanavarastoa ja kielenkäyttöä. Loppujen lopuksi sillä ei ole kovin paljon väliä mitä lukee – romaaneja, runoja, tietokirjoja, satuja – ja lukeeko perinteistä kirjaa vai sähköistä kirjaa näytöltä: lukeminen itsessään on palkitsevaa ja kehittävää.

Olennaista on, että kirja kiinnostaa, on huolellisesti laadittu ja hyvää kieltä. Erityisen tärkeää lukeminen on lapsille. Lapset, joille vanhemmat ovat jo varhain lukeneet satuja ja tarinoita, innostuvat yleensä itsekin lukemisesta.

Siksi kirja, yhtä hyvin romaani kuin tietokirjakin, on kaikesta tietokonehömpästä huolimatta edelleen hyvä joululahja.

Lukutaito kehittyy vain lukemalla. Jos lapsena innostuu lukemisesta ja tottuu kirjoihin, on koulunkäynti helppoa ja aikuisenakin pystyy omaksumaan uusia asioita. Kun lahjoitat lapselle tai nuorelle kirjan ja kannustat häntä lukemaan, autat myös Suomea nousemaan opetuksen tasoa mittaavissa Pisa-vertailuissa takaisin kärkeen. Ne, jotka lukevat, menestyvät myös koulussa!

Lukeminen saa olla – ja sen pitääkin olla – hauskaa. Siksi Risto Räppääjät ja Harry Potterit ovat suurta kirjallisuutta, merkittävämpiä kuin Sinuhe, Tuntematon sotilas tai Seitsemän veljestä, sillä ne opastavat uusia kansalaisia kirjallisuuden maailmaan. Kun kiinnostus lukemiseen on herännyt, avautuu koko kirjallisuuden ruusutarha miljoonine erilaisine mahdollisuuksineen. Silloin jokainen voi tehdä valintansa omista lähtökohdistaan ja oman kiinnostuksensa perusteella, eikä ole kirjoja, jotka olisi pakko lukea. Suomen ja maailmankirjallisuuden suuria teoksia on niin paljon, ettei niitä kaikkia edes ehdi lukemaan.

Kirjan ostaminen lahjaksi ei ole helppoa, ellei tiedä, mistä saaja pitää ja mitä hän harrastaa. Silloin on tietysti varminta turvautua niihin kilpailuvoittajiin ja kehuttuihin menestysteoksiin, mutta huolella valittu ja erikoisempi kirja ilahduttaa saajaa varmasti vielä enemmän. Usein parhaat kirjat ovat piilossa myyntipöydän alahyllyllä.

Hyvän kirjan pahimpia vihollisia ovat ahneet kustantajat, jotka pitävät kirjaa markkinoilla vain muutaman kuukauden, eivätkä kunnolla tiedota edes uutuuksista. Tietokirjakaan ei vanhene muutamassa kuukaudessa; monet kirjat säilyttävät ajankohtaisuutensa kymmeniä vuosia. Itse selailen varsin usein Suurta kasvikirjaa, jonka ensimmäinen osa on painettu 1958!

On suuri vahinko, että useimmat kirjakaupat satsaavat samoihin menestyskirjoihin, joita on läjäpäin markettien tarjoushyllyillä. Sillä tavalla kirjakauppias tekee itseään tarpeettomaksi!

Kirjakauppiaan (kuten minkä tahansa erikoistavaroita myyvän kauppiaan) pitäisi olla oman alansa asiantuntija, joka kuuntelisi asiakasta ja auttaisi häntä löytämään mieleisiään kirjoja. Parhaassa tapauksessa hän on kuin autokauppias, joka sanoi meille: ”Kuulkaa, ette te farmariautolla mitään tee, te tarvitsette pakettiauton.” Ja niin hän myi meille pakettiauton, ja siitä olemme edelleenkin hänelle kiitollisia!

SEPPO VUOKKO
on luontokirjailija Savitaipaleelta.

Tapaamme myös täällä facebook
3749 TYKKÄÄ
www.maaseuduntulevaisuus.fi

Nelikymppinen ravuri keräsi kehuja ja toruja

Viime viikon ylivoimainen verkkohitti oli juttu korpilahtelaisesta ravurista, joka on viettänyt jo 25 vuotta eläkkeellä.

38-vuotias lämminveriori Scotch Prince keräsi Facebookissa huimasti tykkäyksiä, ja juttua jaettiin 33 kertaa.

Kaiken kaikkiaan juttu keräsi verkossa yli 16 000 lukijaa.

Moni verkon kommentoija ihasteli hevosen pitkää elämää.

”Hienoa. Kyllä eläinkin saa olla vanhus, vaikka raihnainenkin”, Putte toteaa.

Jotkut liikuttuivat onnenkyyneliin asti.

”Kaunista. Näin sen pitääkin olla! Edes joku uransa tehnyt hevonen saa elää loppuelämänsä hevosen elämää – kunnioitan tätä upeaa tekoa!” Petra Vuori huudahti.

”Hatunnoston ja syvän kumarruksen paikka, että on ihmisiä jotka pitävät sanansa ja hoitavat eläimensä eläimen arvoisesti! Eihän lähellekään tuollaista ikää saavutettaisi ilman asiantuntevaa hoitoa ja oloja. Kyllä tuli itku kun tätä luki... Hellät rapsutukset harjan juuresta vanhukselle”, Katri Meriläinen toivottaa.

”Ihanaa lukea tällaista että eläintä arvostetaan vaikkei se rahaa tee”, rapa toteaa.

Osa kuitenkin paheksui vanhan eläimen pitoa.

Nimimerkki Eläinrakas hevosihminen kauhistui: ”Vastuulliseen eläintenpitoon kuuluu myös eläimen kunniallinen lopetus. Tässä ei voida puhua vastuusta, eikä kunniasta. Kauhistuin positiiviseen sävyyn kirjoitetusta hampaattoman hevosen rääkkäyksestä.”

”Nykyajan itsekäs ihminen pystyy ajattelemaan vain omaa luopumisen vaikeuttaan, vaikka pitäisi osoittaa todellista eläinrakkautta päästämällä sairaan/vanhan hevosen vaivoistaan. Itse olen joutunut taluttamaan muutaman vanhan (20–25-vuotiaan) hevosen teurastamolle. Hevonen ei ole koskaan tilanteesta kärsinyt, mutta voin vakuuttaa, että itselle se on ollut kova paikka. Jälkikäteen olen ollut ylpeä, että aina olen tehnyt eläimen kannalta parhaan ratkaisun”, kirjoittaa Kokenut hevoskasvattaja.

Facebookissa pohdittiin, onko vanhaa hepoa soveliasta nimittää kaakiksi.

”Koni voisi olla hyväksyttävä termi, jos viittaa itäisiin murteisiin”, jutun kirjoittaja Satu Pitkänen tuumii.

SUVI NIEMI

SATU PITKÄNEN

Scotch Prince viettää eläkepäiviään kotilaitumella.